

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE

HIMLENE FORKYNDER GUDS HERLIGHED

NUMMER 23 | 1. DECEMBER 1920 | 69. AARGANG

TALE
AF
PRÆSIDENT BRIGHAM YOUNG.
(Sluttet).

Jeg vil for Eksempel henvise til Eders Rejse over Sletterne. Hvorledes kunde I paa nogen anden Maade have lært at kende, hvor haard en saadan Rejse er? Og føler I Eder ikke skamfulde over, at I blev vrede paa Eders Kvæg? Antag, at I svælgede i Rigdom og kunde gøre Eder Livet behageligt omgivet af Overflod; I kunde da være forblevet i den Tilstand til Dommedag og aldrig være gaaet frem i Intelligensens Skole, lige saa lidt som Adam vilde have vidst noget om Guds Værk og om den store Skabelsens Plan uden først at lære at kende det modsatte? — »Findes der noget ondt i Byen, og jeg ikke har gjort det, siger Herren.« Der er ikke noget ondt, som ikke er kendt af Herren. Han har vidst fuld Besked med alle de Forfølgelser, de Hellige har gaaet igennem, Hans Haand var i det, lige saa vel som den er i Oprettelsen og Ødelæggelsen af Riger og Troner paa Jorden, ja selv det Møl, vi

træder ned, er ikke blevet overset af ham. Alt er under hans vagtsomme Øje; han forstaar alle sine Hænders Gerninger og ved, hvorledes han skal bruge det alt til sin egen Ære. Han har givet Menneskenes Born det Privilegium, at de kan blive Lige med hans Son Jesus Kristus, og har lagt alt henhørende til denne Verden i deres Hænder for at se, hvilken Brug de vil gore af det.

Joseph kunde ikke være blevet fuldkommen, selv om han havde levet tusinde Aar, hvis han ikke var blevet forfulgt. Hvis han havde levet i tusinde Aar og ledet dette Folk og prædiket Evangeliet uden Forfolgelse, vilde han ikke have været saa fremskreden, som han blev det i de niogtredive Aar, hvori han levede. I kan regne med, at naar dette Folk bliver kaldet til at udholde Prøver og Lidelser, bliver drevet fra deres Hjem ydmygede og adsplittede, slaaede og plyndrede, da ruller den Almægtige sit Værk frem med foroget Hurtighed. Men lad Eder og mig leve og do i Fred, og medens vi lever sende Evangeliet til Nationerne, fra Rige til Rige og fra Folk til Folk, vil det da vokse med samme Fart, hvis det ikke moder Modstand, ikke moder Forfolgelse. Hvis vi ikke havde været Genstand for Forfolgelse i Nauvoo, vilde Evangeliet da være rullet frem, som det nu er? Vilde Ældsterne være kommet saa vidt omkring for at forkynde Evangeliet som nu? Nej, de vilde være blevet bundne til deres Farms, og Ordets dyrebare Sæd vilde være blevet kvalt. »Broder Joseph, eller Broder Brigham, kald ikke mig til at gaa paa Mission, thi jeg har saa meget at gore, at jeg ikke kan rejse,« vilde have været det almindelige Raab. »Jeg vil gerne have mig bygget en Række Butikker i den eller den Bydel og se at komme i saadanne Omstændigheder, at jeg tjener 500.000 Kroner om Aaret, thi saa kan jeg ofre saa og saa meget til Opbyggelsen af Guds Rige.« Ældsterne vilde være blevet saa hengivne til Rigdom, at de ikke vilde være draget ud for at prædike, naar Herren onskede det af dem. Men naar de ikke har en Troje at hænge paa Ryggen af deres Born eller en Sko at sætte paa

deres Fodder, da kan de drage ud og prædike Evangeliet til Verden.

Tror I, at Forfolgelsen har været til vort Gode? Ja. Jeg sidder stille og ler og glæder mig overmaade, naar jeg ser Forfolgelse. Jeg bryder mig ikke mere om den, end jeg bryder mig om Nordenvindens Tuden eller Tranens Skrig, idet den flyver hen over mit Hoved, eller Brændets Knitren under Kedlen. Herren holder alt i sin Haand, lad Forfolgelsen derfor kun komme, thi den vil give mig Erfaring. Tror I, at jeg vilde have vidst, hvad jeg nu ved, hvis jeg ikke var bleven forfulgt? Jeg kan nu se Menneskenes Børns Hjerter lige saa klart, som jeg kan se Eders Skikkelse ved klart Dagslys. Jeg ved, at vi er blevet nedsænket i Fattigdom ved vore Fjenders Hænder, men i dette har vi set Herrens Værk og Mørkhedens Værk, og dette har lært os at skelne mellem de to, saa at vi lærer at vælge det gode og sige nej til det onde, eller med andre Ord at skille Klinten fra Hveden.

Jeg vidner, at Mormonismen er sand ifølge filosofiske Principper. Ethvert Gran af Fornuft, jeg besidder, beviser, at den er almindelig sund Fornuft. Evangeliet er sandt, der er en Gud, der er Engle, der er en Himmel og et Helvede, og vi er alle i Evigheden, og ud af den kan vi aldrig komme; den er bundløs uden Begyndelse eller Ende, og vi har aldrig været uden for den. Tiden er en bestemt Del af Evigheden, der er overladt disse vore dødelige Legemer, som skal opløses, før de kan gaa ind til en mere ophøjet Eksistens. Det er en vis Del af Evigheden, som er overladt til denne Verden, og den kan kun blive forstaaet ved de Forandringer, vi ser ved Opløsningen af de Elementer, hvoraf den er dannet. Herren har sat sine Børn her og givet dem Legemer, som ogsaa er Opløsning undergivet, for at se, om de vil vise sig værdige til de Partikler, hvoraf disse Legemer er sammensatte, og til en herlig Opstandelse, hvor deres dødelige Legemer vil blive udødelige.

Hvis I besidder den Helligaands Lys, vil I tydeligt kunne indse, at Prøvelser i Kødet er absolut nødvendige.

Mange af de Brødre, som har været Ledere for Kompagnier i Aar, sidder spredte rundt i denne Forsamling. Jeg vil fortælle Eder noget, som I næppe vil tro. Først vil jeg gøre Eder opmærksom paa, at det er blevet meget almindeligt, at de Kompagnier, der drager over Sletterne, sender Bud til Byen om, at der skal sendes Proviant ud til dem. Endvidere har mange af dem, som nylig er kommet, lidt af Mangel paa Føde ude paa Sletterne. Vilde de have lidt Mangel, som de gjorde, hvis de havde haft de Erfaringer, som de nu har? »Nej,« vil I svare. »Nej,« siger hin Fader og hin Moder og hin Mand, som førte et Kompagni hertil, »havde vi haft de Erfaringer, som vi nu har, da vi forlod Missourifloden, vilde vi være kommet igennem, uden at nogen vilde have lidt Mangel paa Føde, og mindre af vort Forraad vilde være blevet ødelagt.« Erfaringerne er til Eders Bedste. De hjælper Eder at lære det menneskelige Liv at kende, thi Herren ønsker, at hans Folk skal forstaa alt — forstaa Lyset og Mørket, Højden og Dybden, Længden og Bredden af hvert Princip, som findes inden for det menneskelige Sinds Kompas.

Nu til den haarde Tale. Broder David Wilkens' Kompagni, Joseph Youngs Kompagni, John Browns Kompagni og andre Kompagnier havde mere Proviant til deres Rejse, da de forlod Missourifloden — langt mere end de første Emigranter, som drog ud for at naa denne Dal, og de sidste vidste ikke, hvorhen de gik, førte deres Agerbrugsredskaber med til et Land, hvor de intet kunde faa til at opholde deres Liv, for de selv fremavlede det af Jorden. Da I drog ud for at komme til dette Sted, havde I mere Proviant i Forhold til Eders Antal, end de første Pionerkompagnier, som kom hertil for seks Aar siden, havde. Tror I paa det? Jeg kan bevise det for Eder. Der er Hundreder her, som kan bevidne Sandheden af, hvad jeg har sagt. Og I klager over at have lidt! Hvis I lider, er det af Mangel paa Erfaring. Dette er Eder et slaaende Bevis for, at hvis ikke Herren bringer os i Besværligheder, vilde vi ikke vide, hvorledes vi skulde blive herliggjorte og kronede i

hans Nærhed. Hvis de allerede nævnte Kompagnier igen skulde drage over Sletterne, vilde de have rigeligt og endda kunne lægge noget til Side til de Fattige og optage de Lamme og de Halte og de Blinde langs Vejen og bringe dem til Zion og endda have tilovers. Er I at dadle for det? Nej. Hvis I er at dadle for noget, er det for at have knurret mod Herrens Forelse i Stedet for at føle Eder taknemmelige for den Forstaaelse og Kundskab, Herren gennem denne Oplevelse har givet Eder. Naar I kommer i en lignende Situation igen, kan I frelse Eder selv og dem, som er med Eder. Eders Erfaringer er mere værd for Eder end Guld.

Broder Kimball hentydede til Zions Lejrs Rejse til Missouri. Da jeg vendte tilbage til Kirtland efter hin Mission, sagde en Broder til mig: »Broder Brigham, hvad har I vundet ved denne Rejse?« Jeg svarede: »Netop det, vi drog ud efter. Men jeg vilde ikke bytte den Kundskab, jeg modtog i de Maaneder, for hele Geauga Amt; thi Ejendomme og Gruber af Rigdomme kan ikke sammenlignes med Kundskaben i Værdi.«

Spørg de Brødre og Søstre, der har gennemgaaet Prøver og Lidelser i denne Kirke i Aarevis, hvad de vilde have i Bytte for deres Erfaringer, for at blive bragt tilbage til det Trin, hvorpaa de var — om det var muligt. Jeg tror nok, de vilde sige, at Alverdens Rigdom, Ære og Pragt ikke kunde betale den Kundskab, de havde naaet, selv om de var i Stand til at sælge den.

Lad Brødrene være tilfredse, og hvis I har Prøver og maa gaa drøje Timer igennem, da lær at anerkende Herrens Haand i det altsammen. Han leder alt, hvad der sker i denne Verden, og vil vedblive dermed, indtil han hersker som Konge over de Hellige. Det Slør, som hviler over dette Folk, begynder at blive tyndere; lad dem være trofaste, saa de tilsidst fuldstændig kan rive det itu og se Herrens Haand og hans Handlemaade med Folkene med en Klarhed, som ikke hindres af Uvidenhedens Slør, se den og velsigne Herrens Navn.

EET MED GUDDOMMEN.

Af *O. Swett Marden.*

Afdode Professor Shaler ved Harvard Universitetet sagde, at den storste Opdagelse i det svundne Aarhundrede var Eenheden i alle Universets Enkeltheder, Eenheden i alt Liv. Den Idé, at der kun er eet Princip, som gaar gennem hele Universet, eet Liv, een Sandhed, een Virkelighed, at denne guddommelige Magt er os velsindet, og at vi omsluttes af dette store Princip, hvis Maal er Gud, er en af de mest inspirerende, opmuntrende og frygtdræbende, der nogen Sinde er opdukket i Mennesketanken. Livet vil faa ny Betydning, naar vi kommer til at forstaa vor Eenhed med dette Universets store skabende, opholdende Princip.

Forstaaelsen af, at vi i vort Væsens Kærne er kaldede til at være en virkelig Del af dette store Princip, en nodvendig, uadskillelig Del af det, og at vi ligesaa lidt kan udslettes som Mathematikens Love, at vi maa have Lod og Del i alle vor Skabers Egenskaber, at vi maa være kaldede til Fuldkommenhed og Udodelighed, fordi vi skabtes af den store Fuldkommer og er en Del af et udodeligt Princip — dette loser Livets storste Gaader og giver os en vidunderlig Folelse af Tryghed, Tillid og Tilfredshed, som intet andet kan gore.

Den stadige Betragtning af vor Eenhed med det uendelige Liv og Forstaaelsen af den Sandhed »Jeg og Faderen vi er eet«, bidrager til at grunde en Vished, en Forvisning om, at vi ikke er Tilfældets Legetoj, Bolde i Hænderne paa Heldet eller Skæbnen, at vi ikke drives hid og did i Universet som Ofre for en grusom Skæbne, den vi ingen Indflydelse har paa.

I samme Forhold som vi erkender denne Eenhed med Guddommen, denne Forening med vor Skaber, bliver vore Liv rolige, fortrostningsfulde og frembringende.

Uden Tvivl saa Paulus et Glimt af denne Forening mellem Mennesket og Guddommen, da han sagde: »Thi jeg er vis paa, at hverken Dod eller Liv eller Engle eller Magter eller noget nærværende eller noget tilkommende eller Kræfter eller

det hoje eller det dybe eller nogen anden Skabning skal kunne skille os fra Guds Kærlighed.«

»I skal erkende Sandheden (om eders guddommelige Natur) og Sandheden skal frigore eder« fra Frygtens, Ængstelsens og Bekymringens Slaveri, fra Overtroens, Usikkerhedens og Begrænsningens Trældom, fra Tanker om Armod og Nod.

Fremtidens Menneske vil miste al Folelse af Frygt, idet han bliver sig sit Samfund med Almagten bevidst.

Den storste Kunst af alle er at blive saa forskanset, saa ligevægtig af Princip, saa fast i sin Tro paa alt og alle — Tro paa Harmoniens, Sandhedens og Retfærdighedens endelige Sejr — og at blive saa rodfæstet i Sandhed, at *intet* formaar at ryste os eller forstyrre vor Ligevægt.

Det Sind, der een Gang er bleven opladt for dette Samfund med Guddommen, der har folt sig i Harmoni med Uendeligheden, bliver aldrig mere bange for, at noget kan ramme det; thi det ved, at om een Dor lukkes, betyder det blot, at en anden aabnes, maaske til uendelig storre og herligere Muligheder.

Jo nærmere vi kommer Guddommen, desto nærmere kommer vi alle Tings uudtommelige Kilde. Naar vi foler os stærkest og er os klarest bevidst den Magt, der staar bag vort Kod, men ikke er af det, naar vi foler os i Beroring med Guddommen, er vor Indflydelse mægtigst og vor Rigdom storst.

»Det samme Sindelag være i eder, som ogsaa var i Kristus«, det er: det Sindelag, der giver Styrke, Fred og Lykke.

Der er et Hjerte, der vaager,
en Mening i alt, hvad der sker.
— Nu kalder Dagen den klare:
Vær modig og tvivl ikke mer.

Mads Nielsen.

TROEN OG UNIVERSET.

(Sluttet).

Enkelte Mennesker ynder at kalde sig Materialister, og dette ligger i, at de kun ser paa det overfladiske. Det er det usynlige Univers, som danner Kærnen og Kraften i hele det skabte. Det synlige Univers bestaar af usynlige Atomer, som ikke berører hinanden, og det hviler i det »tomme« Rum. Den Kraft, der bevæger det, er i sig selv immateriel og usynlig. Kraften — det usynlige dynamiske, uhaandgribelige, er det, vi finder ved Slutningen af en enhver Analyse, og det, som udgør Basis for vor Viden. I den dybe, stille Nat bevæger alt sig som blæst rundt og ud i Rummet ved et guddommeligt Aandepust. Er det ikke, som om vi i Nattens stille Timer hørte den Almægtiges Stemme hviske til os. Natten belærer os bedst om Rummets Uendelighed, men det er ikke Morke, Rummet fyldes med, men det blode Lys fra Millioner af Stjerner. Da er det, vi bedst opfatter, hvorledes alt vibrerer. Thi nu kommer vi til, at alt er Resultat af Vibrationer: Mennesker, Dyr og Planter, ja Jorden og alle Planterne, alle skyldes de Vibrationer. Jo finere disse Vibrationer er, des tættere bliver Stoffet. Livets fysiske Underlag bliver dog Cellernes og Protoplasmets Virksomhed. Livets Hemmelighed har i den Tilværelse, som vi kender, en legemlig Side og en legemlig Bærer. Denne legemlige Livsbærer udmærker sig ved sin ufattelige Evne til at optage ikke levende Stof i sig, bearbejde det mekanisk og chemisk, igen give fra sig det, som er unyttigt og skadeligt, forny sig Atom for Atom ved det, som er blevet tilbage. Under denne stadige Vekslen er der dog en indre Enhed, der bliver, og denne Enhed, et Undernes Under, kalder gennem Formering Genparter frem af sig selv. Protoplasmets Hovedbestanddele er Kvælstof, Brint, Ilt og Kulstof, og iøvrigt er det saa fint og kompliceret sammensat, at en uforlig Analyse endnu ikke foreligger. Gennem Protoplasmet muliggøres baade Planters og Dyrs Liv. Det Kulstof, der findes i

vor Hud og i vore Muskler, er altsammen skaffet til Veje gennem Planterigets Forarbejde. Det kommer til os fra Luftens Kulsyre, og det fanges til os af Plantens Klorofyl under Indflydelse af Solens Straaler.

Dersom Klorofyllen undlod at gøre sit Arbejde, og Solstraalerne forsvandt, var det ude med os alle, saa afhængig er vi af Planteriget og af Solstraalens kemiske Virksomhed.

Jeg har nu i dette søgt at oprulle et lille Billede for Læserne over Universets Storhed.

Jeg forventer, at Menneskeaanden herved maatte forstaa at tage Nytte af dette Billede og bygge videre paa det, thi her er et stort Felt at arbejde paa. Lad Menneskeaanden hæve sig frit over Naturen, bojende sig for den almægtige Gud.

GUDS RIGE, DEN SIDSTE STORE VERDENSMAGT.

Ifolge Nebucadnezars Drom og Daniels Udlægning af den skulde Rige folge paa Rige, Verdensmagt paa Verdensmagt, den ene gaa til Grunde og den anden opstaa, indtil Himlens Gud selv vilde oprette et Rige paa Jorden, et Rige, som skulde bestaa evindeligt. Vi har i en tidligere Artikel set de forskellige store Verdensriger opstaa og forsvinde, og vi har set Himlens Gud lægge Grundstenen til *sit* Rige.

Den kristne Verden omkring os er imidlertid af den Mening, at Guds Rige blev oprettet paa Kristi Tid og af Kristus. Dette var ikke Tilfældet, hvilket vi vil prove at vise her:

1) Guds Rige skulde forst oprettes, naar Billedet stod fuldt færdigt, men paa Kristi Tid stod det romerske Rige endnu i sin højeste Glans og Magt, ja det var end ikke paa hans Tid blevet delt endnu; der skulde endnu gaa omkring fire Hundrede Aar, før det mægtige romerske Rige revnede. Paa Kristi Tid var Billedet altsaa ikke en Gang skredet saa langt frem i sin Vorden, at Benene var blevet til.

2) Det Rige, Gud vil oprette, vil blive et virkeligt materielt Rige med en Konge, med Embedsmænd og med Undersaatter, en virkelig Verdensmagt, kun af en anden Karakter end de øvrige Riger, som dannede Billedet — men sagde ikke Kristus selv om det Rige, han oprettede i sine Dage, at det ikke var af denne Verden.

3) Lærte ikke Kristus selv sine Apostle at bede: »Til os komme dit Rige«. Man behover ikke at bede om det, man har, og Kristus vilde ikke lære sine Disciple noget saa ufornuftigt som at bede om en Ting, som de saa at sige holdt i Haanden.

4) Det Rige, som Gud skulde oprette, skulde aldrig blive givet til noget andet Folk, men hvorledes gik det med det »Rige«, Kristus oprettede blandt Jøderne. Han fortæller det selv i sin Parabel om de utro Vingaardsmænd, som dræbte de Tjenere, som Vingaardens Ejer sendte til dem: »Naar da Vingaardens Herre kommer, hvad skal han gore med disse Vingaardsmænd? De sagde til ham: Han skal ilde omkomme de Onde og *leje sin Vingaard til andre Vingaardsmænd,* som skulle give ham Frugterne i deres Tid. Jesus sagde til dem: Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som Bygningsmændene forskod, den er bleven til en Hovedhjornesten; det er sket af Herren og er underligt for vore Øjne. *Derfor siger jeg Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder og gives et Folk, som skal bære dets Frugter.«* Guds Rige blev tilbudt Joderne, men de forkastede det, og det blev givet til Hedningerne.

5) Det Rige, hvorom Daniel havde profeteret, skulde bestaa evindeligt og aldrig blive odelagt, men hvorledes gik det med det frelsende System, som Jesus og hans Apostle overgav Verden, og som vi undertiden kalder Guds Rige, men hvis rette Navn er Kristi Kirke. Blev ikke Kristi Kirke overvunden og odelagt af Djævelen? Var det ikke Djævelen, der i sin sataniske Majestæt regerede Kirken i den morke Middelalder, da Blod, Tortur, Tvangstro, Usædelighed og Udplyndring kendetegnede den saakaldte Kristne Kirke. Er det sandt, at man kan domme et Træ efter dets Frugter, maa vi sige jo, thi alt

det nævnte vilde vise tilbage til ham som Ophavsmand og ikke til Gud.

Af denne Grund og af alle disse Grunde var det Rige, som Kristus oprettede, *og som ikke var af denne Verden,* ikke det Rige, som Nebucadnezar saa i sin Drom. *A. J.*

AFLØSNING OG BESKIKKLSE.

Ældste C. P. Sorensen fra Salt Lake City, der har virket som Præsident for Aalborg Konference, er paa Grund af svageligt Helbred aflost fra sin Mission og har forladt Danmark den 18. November.

Den 3. November ankom Ældste H. C. Hansen fra Tremountain, Utah, til Danmark. Br. Hansen er beskikket til at virke som omrejsende Ældste i Aarhus Konference.

KONFERENCE I KRISTIANIA

avholdtes Lordag, Sondag og Mandag den 16., 17. og 18. Oktober 1920 under Missionspræsident Aug. S. Schows præsidium.

Efter Præsident Aug. S. Schows udtrykkelige Onske indrykker vi de norske Konference-Referater ordret, som vi har modtaget dem og uden nogen Afkortning.

Lordag den 16. Okt. kl. 8 aften aabnedes Konferencen i Osterhaugsgatan 27 med en Konsert givet af Kristiania Grens Sangkor under Dirigenten Broder Hartvig Bruuns ledelse med assistance av Organist soster Borghild Larsen m. fl.

Sondag den 17. Okt. kl. 10½ F. m. afholdtes Sondagsskolekonference under Bestyrer Julius Stenersens ledelse og aabnedes med Sangen nr. 25 »Vær velkommen Sondag Morgen«, bon opsendtes af 2den Raadg. Paulus Edvardsen, Skolen fortsattes med Sangen 69. »Ventende paa Hostens meier«.

Lederen onsket de tilstedeværende velkommen, hvorefter rapporter blev avgivet, forst for Drammens Sondagsskole ved soster

Borghild Nielsen, derefter av Bestyrer Julius Stenersen for Kristiania Søndagsskole.

Præsident Aug. S. Schow bragte hilsen fra Søndagsskolerne i Stavanger, Bergen og Trondhjem, hvor han havde havt en udmærket god tid og bemærket dette var det største Søndagsskolemøte han havde overværet i Kristiania før, da hver plads i det store Lokale var optaget). Han foreslog derpaa til oppeholdelse i de Helliges tro og bønner Søndagsskolerne i hele Kristiania Konference, hvor saadanne er organiseret med deres bestyrelse og lærerpersonale, hvilket enstem. vedtoges.

Et stilfuldt og udmærket Program blev derpaa udført av eleverne i de forskjellige klasser, hvorefter Skolens Konference sluttedes med Sangen nr. 8 »Hav tak for Profeten«, Taksigelse av Præsident Eyolf Larsen fra Trondhjem. Ca. 300 tilstede.

Konferencen fortsattes kl. 2 E.m med rapport Møde, der aabnedes med Salme nr. 265 »Til Kamp, til Kamp«. Bøn opsendtes av Ældste Heber J. Gustafsson og fortsattes med Salme nr. 166 »Kom Hellige«. Præsident Aug. S. Schow gjorde endel indledende bemærkninger og bod de tilstedeværende velkommen samt overlod tiden til Brodrene fra de forskjellige Grene at afgive rapport, som følger: Broder Kristian Johansen fra Drammen, Broder Olaf Sønsteby, Forstander i Larvigs og Skiens Gren, og Ældste Herman F. Hansen i Arendal og Grimstad virkende Missionær, de afgav gode rapporter og udtalte sine folelser for Evangeliet. Til afveksling blev Salmen 253 »O min Fader du som kjender« afsunget.

Broder Jacob Jansen havde kun virket som ombringer av »Stjernen« i Frederiksstad. Broder Olaf B. Paulsen, Forstander for Moss Gren afgav rapport fra samme og bar sit Vidnesbyrd. Kvindelig Missionær søster Augusta Olsen har virket i Drammens Gren udtalte sine folelser og bar sit vidnesbyrd.

De lokale institutioner saasom Sangkoret, afgaves rapport af dets formand Br. Henry Larsen og Kvindelige hjælpeforening af dens Sekretær søster Bergliot Grinager, der udviste, at begge foreninger er i en god forfatning. Præsident Aug. S. Schow bemærket at stillingen i de forskjellige Grene i Konferencen var i en saa vidt god forfatning som omstændighederne tillod, det samme udtalte han om stillingen i Stavanger, Haugesund, Bergen og Trondhjem, han nævnte bornene over 8 aarsalder, der var blit velsignet, men endnu ikke dobte hvorfor de maatte udslettes av bøgerne og som derved gjorde det totale medlemsantal endel mindre, han gav derpaa en samlet rapport over stillingen i Kristiania Konference og i den Norske Mission idet hele, den er i en trivelig forfatning, han roste Sangkorets bestræbelser, som han er stolt av. Tilslut foreslog han til oppeholdelse i de Helliges tro og bønner Kirkens general autoriteter og Præsident for den europæiske Mission, Apostel

George A. Smith, samt alle autoriteter, Grensforstandere og Præsidentskaber i de lokale foreninger i Kristiania konference hvor saadane findes organiseret, hvilket forslag enstem. vedtoges.

Mødet sluttedes med Salmen nr. 43 »O du Zion i vest«, Taksigelse av Broder Otto Gebhardt.

Sondag aften kl. 7 fortsattes Konferencen som aabnedes med Salme nr. 249 »Israels Haab paany oplives«. Bøn av Ældste Herman F. Hansen og fortsattes med at Koret Sang »Hvad var Skuet«. Præsident Eyolf Larsen fra Trondhjem var den første taler, der havde hostet gode erfaringer i sin Missions virksomhet, han bemærket folkets haardnakkethet overfor Jesu Kristi lærdommen og opfatningen, der gjor sig gjældende at Mormonismen er umoralsk, hvilket kunde modbevises ved at overvære en Sondagsskole, som den idag, hvori spørsmaal besvartes af de smaa, som mange voksen ikke kunde besvare. At det er Søndagsskolen han har at takke for sin uddannelse som Missionær. Han bevidnede og beviste ved Skriften Mormonismens guddommelighed samt bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets gjengivelse ved Aabenbaring.

Til afveksling sang Broder Henry Larsen en Solo. Præsident Aug. S. Schow benyttet den resterende del av tiden og fremholdt særlig visdomsordets timelige og aandelige velsignelser samt de videnskabelige resultater man er komne til paa dette omraade, de bestræbelser som er gjort særlig i Amerika paa at faa ophævet brugen av tobak og berusende drikke, han belyste ved talrige illustrationer og eksempler drukkenskabens forbandelse og fordærvelige følger for familien, fremholdt nodvendigheten av total afhold i alle retninger som de største velsignelser.

Dette Møde sluttedes med at Koret sang »Ydmyg med Ærbødighed«, Taksigelse av Broder Olaf Sønsteby, hvorefter Koret igjen Sang »Zions børn avryster Sorgen«.

Mandag den 18de Okt. kl. 8 aften afholdtes Ungdomsforenings Konference under U. M. Præsident Theodor Pedersens ledelse og aabnedes med Salme nr. 132 »Fader vor i Himlen«. Bøn af Broder Otto Gebhardt. Mødet fortsattes med Salme nr. 117 »Saa sikker en Grundvold«. Lederen bod de tilstedeværende velkomne og omtalte disse foreningers formaal, hvorefter U. K. F.s Sekretær søster Kathinka Bisjord afgav rapport over Foreningernes arbeide i de forløbne 6 maaneder. Et Program bestaaende af taler, Sang, Musik og Deklamation udførtes af U. K. og U. M. F.s medlemmer. Til afveksling blev Salmen nr. 186 »O sig hvad er Sandhed« afsunget og Broder Olaf Sønsteby fra Larvig benyttet endel av tiden og omtalte disse foreningers hensigt og mening, som arbeidende systematisk i undervisningen af Evangeliets principper.

Præsident Aug. S. Schow foreslog Bestyrelserne i U. K. og U. M. Foreningen til oppholdelse i de Helliges tro og bonner, hvilket blev

enstem. vedtaget, han fremholdt ogsaa her nødvendigheden av totalafholdt fra brugen af tobak og alkohol og mindet om de forgjættede Velsignelser givet om Visdomsordets overholdelse og iagttagelse, han nedbad tillige Herrens velsignelse over Ungdomsforeningernes fremgang og trivsel.

Præsident Eyolf Larsen fra Trondhjem sagde at han var vis paa at Foreningerne i det forløbne Aar han havde været borte, havde gjort fremgang, hvilket kunde sees af det udførte Program, hvilket for ham var et bevis paa et stort og fremgangsrigt Arbeide. Medet sluttedes med Salme nr. 123 »Lover den Herre«, Taksigelse af Broder Carl St. Hagberg.

Tirsdag Aften arranggerte den kvindelige hjælpeforening en stilfuld Fest, som en værdig afslutning paa denne i alle dele vellykkede Konference.

Oscar R. Lindbo,
Skriver i Konferencen.

EFTERAARSKONFERENCEN I TRONDHJEM.

Møterne blev avholt i lokalet Gl. Kongevei 6 og ledet av Præs. Eyolf Larsen.

Konferencen aapnedes lordag aften kl. 8½ hvor Konferencepræs. Eyolf R. Larsen gav rapport over Trondhjems gren. Samt avla præsidentinde Petra Rokke en rapport over kvindeforeningens arbeide og Præs. Nils Hagen gav en rapport over ungdomsforeningens arbeide.

Brd. Carl Jensen talte til forsamlingen dvælte ved de gode rapporter som var avlagt. Præs. A. Skau talte tilslut til de hellige, om kvindeforeningens arbeide verden over, og stillingen i grenen.

Søndagsskolen søndag formiddag kl. 10.

Motet aapnedes med sang og bøn. Hvorefter skolens bestyrer brd. Ole Sommervold gav en rapport. Et program blev utført av børnene som blev utfort paa en tilfredsstillende maate. Præs. Larsen foretok de nodvendige foretninger med skolens bestyrelse som blev opholt av medlemmerne. Præs. August Skow talt derefter om nødvendigheten av at sende barnene til sondagskolen. Skolen sluttedes med sang og bøn.

Møtet sondag eftermiddag kl. 3.

Møtet aapnedes med sang og bon. Præs. Eyolf Larsen foreslog til opholdelse grenens autoriteter. En tale av brd. Alf Illguth. Rapporter fra sangkoret og skrifteforeningen blev git. Ældste Carl Jen-

sen talte om Guds bud. og planer. Tilslut talte Missionspræs. August Skaw, han dvælte særdeles ved evangeliets prædiken i Tyskland. Han foreslog til opholdelse alle kirkens autoriteter som alle blev enstemmig vedtat. Gav råd og formaninger til menigheten. Møtet sluttedes med sang og taksigelse.

Møtet søndag aften kl. 7

Aapnedes med salmen nr. 61 »O si hvad er sanhet«. Bon av Ældste Nils Hagen. Fortsattes med salmen nr. 114 »Saa sikker en Grundvold«. Præs. Eyolf Larsen talte over emnet (2 thes. 2 br. 11 v.) om Kristi mission. Missionpræs. A. Skow tilbakeviste nogen beskyldninger som en herværende præst hadde skrevet mot mormonerne. Møtet sluttedes med salmen »Priser profeten«.

Taksigelse av Ældste Karl Jensen.

Møtet mandag aften kl. $8^1/_2$.

Ungdomsmotet mandag aften kl. $8^1/_2$ aapnedes med sang og bøn. Et got program bestaaende av sang musik deklamation utførtes. Ældste John Øien talte til forsamlingen. Tilslut talte Missionspræs. A. Skow om foruttilværelsen og den store skole som vi nu er i som Himlens Gud hadde lagt tilrette for menneskene. Utalte sin glæde over at stillingen var god i grenen. Motet sluttet med sang og taksigelse.

Tirsdag aften avsluttedes den udmerkede konference med en vellykket fest som kvindeforeningen arrangerte.

Alf Illguth,
Sekretær.

Jeg ønsker at gøre mine Brødre opmærksom paa, at Pagtens Bog indeholder nogle af de mest herlige Principper, som nogensinde er blevet aabenbarede for Verden, Principper, som er aabenbaret i større Fylde, end de nogensinde tidligere er blevet aabenbarede for Verden. Og dette er en Opfyldelse af de gamle Profeters Løfter om, at Gud i de sidste Dage vilde aabenbare Ting til Verden, som var blevet holdt skjulte, siden dens Grundvold blev lagt, og Herren har aabenbaret dem gennem Profeten Joseph Smith.

Præs. *Joseph F. Smith.*

DEN KARRIGE KVINDE.

Den karrige Kvind gør man klogt i at sky,
hun er venneløs i sin egen By.
Hendes Gangsti er pyntelig, Forstuen ren,
for dèr sætter Tiggeren ej sine Ben.
Manden i Huset gaar tavs omkring,
han véd, hun taaler snart ingenting.
Og Børnene fører sig fromt og smukt,
for Riset staar rede til rigelig Tugt.

Hun spinker og sparer, hun strikker og spinder,
faar Penge i Kisten og furede Kinder.
Hun skrubber sit Gulv og skurer sit Fad,
men hun gør aldrig et Menneske glad.
Og alle gaar hellere ud end ind
hos saadan en kold og karrig Kvind.
Hende gør man klogt i at sky;
hun er venneløs i sin egen By.

(P. Macgill; oversat af *Vald. Rørdam).*

DØDSFALD.

Den 2. November afgik Søster Marie Jensen, Aarhus, ved Døden. Str. Jensen er født i Sjælle ved Aarhus 10. Juli 1892 og blev indlemmet i Kirken i 1912. Begravelsen foregik fra Nordre Kirkegaards Kapel i Aarhus den 7. November under Ledelse af Konferencepræsident L. Larsen.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).